

DOLIŃSKA ANNA BARBARA

pseud. "Barbara"

7 Urodzona 2 października 1909 w Wilnie w środowisku inteligentkim, wywodzącym się z kresowego ziemiaństwa, jako córka Adama i Stanisławy z Kozielskich-Poklewskich Wiślańskich.

Po ukończeniu gimnazjum wychodzi za mąż za kpt. 19 p.a.l. Edwarda Dolińskiego i jako mężatka studiuje filologię klasyczną na USB.

Uzyskawszy dyplom mgr filozofii rozpoczyna pracę jako nauczycielka łaciny w Gimnazjum im. Ks. Adama Czartoryskiego, a następnie uczy tego przedmiotu w Gimnazjum im. Elizy Orzeszkowej.

Po wybuchu wojny w 1939 oficjalnie zatrudniona w trykotarstwie już od jesieni działa w konspiracji.

9/10 Zaprzysiężona w 1941 pełni funkcję łączniczki ~~XXXXXX~~ komendanta → Garnizonu wileńskiego → ppłk. Leona Koplewskiego /"Skarbek"/. Niezależnie od tych obowiązków uczestniczy w akcji niesienia pomocy materialnej dla więźniów i ich rodzin, swoje mieszkanie przy ul. Filareckiej 10/2 stawia do dyspozycji AK jako punkt kontaktowy. Bierze też czynny udział w → operacji "Ostra Brama" jako łączniczka "Dworu".

Już w styczniu 1940 rozpoczyna także nauczanie w tajnych kompletach, których ilość wydatnie wzrasta w r. szk. 1940/41.

Po powstaniu Zorganizowanego Tajnego Szkolnictwa Średniego w Wilnie D. pracuje w → Ośrodku Janiny Bohdanowiczówny, która zleca jej zorganizowanie własnej grupy kompletów. Obejmuje ona kilkanaście /12 - 14/ kompletów, za które odpowiada organizacyjnie i w których sama uczy łaciny. Działalność tę prowadzi do 21 grudnia 1944 tj. do momentu aresztowania jej przez NKWD.

Po 17 lipca nadal pełni również obowiązki łączniczki "Dworu", tym razem pod komendą → Władysława Zarzyckiego /"Rojan", "Radek"/. W jego też mieszkaniu w trakcie wykonywania służbowych zadań zostaje aresztowana.

W więzieniu śledczym na ul. Słowackiego, a następnie na Łukiszkach przebywa do 24 czerwca 1945, tj. do dnia wyroku sądu wojskowego, skazującego ją na 10 lat łagrów i 5 lat pozbawienia praw.

Odbywa go w Pot'mie, "spec-łagrze" o obostrzonym reżymie, w związku z czym po ukoniecznieniu "kary" zostaje wywieziona na dożywotnie osiedlenie w Krasnojarskim Kraju. Tam osiedlona w kołchozie we wsi Ajtot przypadkowo dowiaduje się o możliwości repatriacji.

W grudniu 1955 po 11 latach zsyłki przyjeżdża do Polski. Mąż, którego odnajduje w Londynie, przed powrotem do kraju umiera nagle w 1956.

8 Z powodów rodzinnych ~~xxxxx~~ D. zatrzymuje się w Gorzowie. Nie mogąc otrzymać pracy w szkolnictwie zatrudnia się jako pracownik fizyczny w Zakładach Włókien Sztucznych "Stilon". Z czasem przechodzi do pracy w bibliotece, w informacji naukowej, wreszcie po złożeniu odpowiednich egzaminów uzyskuje uprawnienia tłumacza technicznego z języków angielskiego, francuskiego i rosyjskiego.

Swoje podstawowe kwalifikacje może wykorzystać jedynie przez rok wykładając łacinę w Niższym Seminarium Duchownym w Gorzowie, a od 1986 jako lektor ła-

ciny w Papieskim Wydziale Teologicznym dla Świeckich /filia Wrocławia/.

Obok pracy zawodowej działa w lokalnym Klubie Inteligencji Katolickiej od początku jego istnienia, tj. od 1975.

Zasługi D. dla Polskiego Państwa Podziemnego, ze wszystkich zleczanych jej zadań wywiązującej się wzorowo i ofiarnie, zostały uhonorowane Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami /1944/ oraz Krzyżem Armii Krajowej /1968/.

Relacja H. Romanowskiego

Relacja St. Skrzecza

Relacja J. Żelskiego

Wilno jako ognisko oświaty w latach próby, Białystok 1991, Tow. Lit. im. A. Mickiewicza

Jan Malinowski ] 64